

Tereza Kazan

CHAMELEONKA

Z deníku
modelky

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Tereza Kazan

CHAMELEONKA

Z deníku modelky

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Copyright © Tereza Kazan, 2012

Copyright © Nakladatelství BRÁNA, 2012

ISBN 978-80-7243-588-3

Mé babičce a dědovi

Ach ty sázky

Všichni se občas rádi vsadíme. Někdo ještě častěji, ale to už je jeho věc. Já nejsem výjimka, a tak jsem se jednoho dne vsadila (do té doby s „pouze“ kamarádem), že pokud prohraju šachový turnaj vedený po telefonu, budu s ním „mít sex“ třeba na střeše Národního divadla. Šachy jsem už od malička hrávala se svým milovaným dědečkem, a tak by mě ani ve snu nenapadlo, že by hra mohla skončit jinak než mým vítězstvím – proto i taková nabídnutá výhra – jenže, kdo s čím zachází, tím taky schází...

Hrajeme, hrajeme, já si u toho vařím věču, do toho občas zapípá smska s dalším tahem protihráče, a protože se opravdu nic nemá dělat polovičatě, a už vůbec ne hrát šachy (a ještě k tomu o takovou sázku!), v jedné z následujících textových zpráv už pouze stojí jedna definitivní: „Šach mat, zlato!“ A jsem v kelu. Tak tohleto, obávám se, neukecám. Kamarád se hned v té další textovce ptá, kdy že mám čas, aby si okamžitě pojistil svoji „výhru“, načež mě napadne pouze chabé: „Až seženeš klíče od Národního.“

První tři dny je opravdu ticho po pěšině a mně tak pomaličku pomalu spadává kámen ze srdce. Po týdnu už si skoro oddechnu úplně, když Daniel telefonu-

je: „Terezo, nešlo by to někde jinde? Třeba na střeše mého auta...“

Celá šťastná ze sebe vypravím, že to v žádném případě, a začnu ho konejšit, že to chápu a holt se nedá nic dělat, klíče od tak významné budovy asi fakt nebudou dávat jen tak někomu na potkání, takže příště se vsadíme o něco přijatelnějšího! A je zase pár dní klid.

Jenomže to bych v okruhu svých přátel nesměla mít samé vynalézavé lidi, kteří nenechávají věci jen tak plavat – a ještě k tomu takovéhle věci.

Když po dalších zhruba čtrnácti dnech spatřím jméno svého drahého známého na displeji telefonu, úplně mě zamrazí. Zvednu to a ptám se, co se děje.

„Máš volno někdy večer tenhle týden?“ ptá se.

Říkám, že mám, a tak se domluvíme na středu, kdy se sejdem u sklenky vína v baru u známého. Starostlivě se ho ptám, co se stalo, a on že nic, co by, že jdeme na to.

Překvapením mi div nevypadnou oči z důlků: „To nemyslíš vážně, to jsi přece nemohl sehnat, to mi nemůžeš udělat, to...“

Po cestě k divadlu, kam se ploužím se schlíplýma ušima až k zemi, raději ještě kupujeme další láhev sektu, ať jde všechno líp. Pomalu dorážíme do kanceláře Národního divadla, kde už jenom dostáváme ty zpropadené klíče od střechy a k tomu ještě instrukce, jak se nahoru vlastně dostat. Jediná možnost je výtahem do posledního patra a potom ještě jedno patro pěšky po schodišti. Avšak bacha, právě v tento okamžik se hraje představení a daný výtah se nalézá v zákulisí

přímo po pravé straně pódia, takže by to všechno ještě nemuselo bezpodmínečně vyjít.

Bohužel, milý kamarád mě jen nekompromisně drapne pod křídlem, abychom se společně pomaličku potichoučku proplazili hned za oponou, z jejíž druhé strany právě baletí pár opeřenců, jelikož přímo v tento okamžik na scéně probíhá představení Labutího jezera. To už mě teda ale fakt omejou.

Do maličkatého výtahu se nakonec polodoplážíme, zmáčkne čudlík a adyjé směr poslední patro. Poté už jen vyšplhat pár strmých schodů do pekla, otevřít poklop a opravdu jsme tu. Na střeše známého Národního. Ale že tu je výhled!

Nicméně nemeškám a otvírám láhev, kterou jsme si donesli, dostávám k tomu (ani netuším, odkud ji vytáhl) nádhernou rudou růží a za dalších pár minut už se všechno jeví růžovější. Posléze se tedy vrháme na slíbenou „prohru“, ale vzhledem k všudypřítomným výkalům holubů jsme nuceni skončit až na rohu u zlatého zábradlí. Dál už nebudu zabíhat do detailů. Když však na konci lehce procítám z oparu, podívám se dolů na kavárnu Slavia, Národní ulici, Vltavu a nábřeží, až pomalu zaostřím na jednotlivé postavičky. A to jsem neměla dělat!

Protože tam spatřím skupinu turistů s nažhavenými kamerami, fotoaparáty, mobily – a co já vím, s čím vším se ještě dají pořizovat záznamy – všichni mají své přístroje nastavené jak jinak než přímo na nás a vesele nás už, kdo ví, jak dlouho, dokumentují.

Pomalou se začínají zastavovat už i kolemjdoucí na ulici a možná by byl způsoben i nějaký dopravní ka-

rambol, kdybych nás totiž okamžitě nenasměrovala do středu střechy.

Ježíši šmankote, já taková antiexhibicionistka a teď mě má pár lidí zdokumentovanou, dokonce ještě i polonahou a navždycky. No to se fakt může stát jenom mně.

Společně s Danem jsme se tomu ve finále zasmáli a následně se ještě šli (po vrácení klíčů) podívat zezdola nahoru na to nepřehlédnutelné zlaté zábradlí nasvícené ze stran obrovskými reflektory.

Pravda, lidé se všeobecně nahoru moc ne dívají, a to nejen když chodí kolem téhle konkrétní budovy (pokud je na to někdo neupozorní), avšak od té doby vždycky když jdu sama okolo, musím se tam kouknout a od srdce se hluboce zasmát.

Amazonie Asie

Během mého dlouhodobějšího pobytu v Číně jsem jednoho dne obdržela několikadenní zakázku v místech, o kterých jsem neměla nejen ani tušení, že se tam někdy podívám, ale vlastně že vůbec existují. V praxi to znamená nasednout v Pekingu do letadla směrem na jih do města Nan-Jin a potom se ještě autem několik hodin v kuse potáčet malýma, strašně zaneřáděnýma městečkama, která se pomalu přeměňují ve vesničky, posléze už jen v jakési stany sestavené z plátna a klacků, k nimž po stranách přiléhají obrovské haldy odpadků, až už se kolem nás začínají rozprostírat jen části pralesa promíchaného s občasnými rýžovými políčky, nám tak známými z pohlednic a dokumentárních snímků o této zemi. Na nich lidé s pověstnými rákosovými čepičkami na hlavě, s nohama po kolena plus rukama až po lokty ve vodě – a tedy jak jinak než ručně – to všechno kousek po kousku obdělávají. Vzpomínám si na okopávání a plení u babičky na zahradě, jak toho už po hodině měla nejen záda dost. A tihle lidé to zvládají každodenně, celodenně a pod nonstop pražícím sluncem, ve vodě a ohnutí do pravého úhlu – ti snad mají kůži z hrocha a k tomu kosti z ocele! Dozvídám se, že spousta zdejších pracov-

níků (aby to neměli tak jednoduché) umírá na následky uštknutí tzv. vodními zmijemi, co se tam porůznu okolo nich vyskytují, což mě určitě donutí k tomu, že si příště v obchodě koupím Fair Trade rýži.

A tak se pomaličku po několika nekonečných hodinách hopsání, poskakování a zapadávání na bahnitých cestách a cestičkách dostáváme až do pravé „Amazonie Asie“ – prostě a jednoduše do poctivé čínské džungle. Po doražení na místo jsme s kolegou z toho neustálého vyrovnávání stovek hrbolků a zatáček vyčerpáni natolik, že doslova umíráme v okamžiku, jen co se za námi zavřou dveře ubytování.

Na druhý den se po snídani, základních pokynech a stanovených časech sami (konkrétně já a kolega) vydáváme alespoň na zběžný průzkum okolí. Není moc co zkoumat, jelikož zelená v podobě pralesa zůstává pořád zelenou, občas se jen zpoza zatáčky vynořuje nějaké to jezírko v obležení rákosu, a zase ten klid a mír, řekla bych až Boží ticho sem tam protkané maximálně řevem papoušků či opic, no prostě blažená pohoda.

Kdoví odkud se naproti nám najednou vynořují jacísi lidé – pravděpodobně jedni z pracovníků na polích, které jsme měli možnost zahlédnout po cestě sem, tak se na ně místo pozdravu jen slušně usmějeme, oni se však zastavují a zůstávají na nás hledět se strnulým výrazem v obličejí.

„Co se děje? Mám něco na tváři? Anebo se na nás za zády právě vrhá anakonda či co?“

Radši se však neohlížíme a jen v klidu dál pokračujeme ve výzkumné cestě. Oni se však stále ještě nehli ze svého místa, a tak počkám dalších pár kroků a pak

špitám známýmu: „Hele, pomalu se nenápadně otoč. Že oni tam ještě pořád stojej a koukaj, vid?“ A taky že jo... A pak mi to teprve došlo. Že pravděpodobně nikdy v životě neviděli při svém průměrném vzrůstu 1,5 metru dva tak vysokánské lidi (1,80 a 1,90 cm), dva tak bílé a vysokánské lidi a k tomu ještě s rovnejma (v mém případě navíc modřejma) očima. Musíme pro ně být něco naprosto exotického, asi jako jsou oni na těch políčkách pro nás. My je takhle ale známe alespoň z televize, oni v této oblasti však maximálně zápasí s rádiem na baterky.

Na zpáteční cestě zhruba ve stejných místech, kde jsme potkali předchozí skupinku (pravděpodobně se tu někde nalézají jejich příbytky), narážíme na hlouček pobíhajících, smějících se ratolestí, které na nás dva reagují naprosto stejným způsobem jako dospělí před nimi – konkrétně strnutím na místě a tichem. Naprostým tichem s otevřenou pusou a vyvalenýma těkajícíma očkama, která jsou tak čistá (jak si tam žijou jenom v té zeleni bez jakéhokoliv zásahu civilizace), že kdyby se dala popsat průzračně hnědá barva očí, tak tohle je přesně ona. No myslím, že já budu jednou vypadat úplně stejně jako tyhle děti, až potkám osobně mimozemšťany.

Vyhladovělí se vrátíme do chatek a těšíme se na jídlo, které má hned několik chodů a je voňavé a domácí, takže chutná takřka jako od maminky. Druhý den si však bohužel spíš omylem všimnu, jak to „skvělý“ jídlo připravujou.

Drhnou na zemi kamenem v šíleném binci okolo – nějakým pazourkem či čím – peří ze slepice, občas to

polijou trochou zakalené vody bůhví odkud a jen podotýkám, že je zrovna po celé Asii vyhlášen kritický stav ptačí chřipky. Achich ouvej! Vím, že pro ně to není nic neobvyklého, avšak my – zhýčkanci a srabi – se po zbytek zdejšího pobytu raději dobrovolně stáváme vegetariány. Když totiž na to samé místo dovedu ještě i známého, abych mu ukázala zdejší prastarý ruční způsob zbavování slepic peří a následného porcování drůbeže mezi kameny a bahnem na zemi, objevujeme ještě pár ručně vyrobených klecí s různými zvířaty uvnitř. V jedné z nich dokonce opici se šíleným výrazem v obličejí, což je pravděpodobně díky té useknuté ruce, co jí chybí.

A tak když nám třetí – a náš poslední – den nabízejí, že nám k večeři připraví opravdovou pochoutku, je nám jasné, že ji asi – chudáka – jednoduše dorazí. Rozhodně je však za jejich způsob života neodsuzuju, jelikož pro ně je to přirozeně věc normální, k tomu se navíc opravdu snažili nás po celou dobu hostit dle zdejších tradic a starali se absolutně na výbornou. Jen pro většinu zde nežijících lidí jsou tyto zvyky – řekněme – těžko stravitelné.

Poslední den už na výlety nemáme čas, ale ještě jednou se stíháme projít na opačnou stranu přes lávku a přes potok až k jakési malé přehradě a tam potkáváme člověka, který nám vráží do rukou zhruba 15 centimetrů dlouhé kusy tlustých klacků, jichž nese na zádech plnou nůši. Úplně stejné tehdy žvýkaly ty děti, co na nás tak zíraly a zíraly. Takže je také strkáme do pusy a posléze zjišťujeme, že to je cukrová třtina. Něco tak neskutečně sladkého jsem v puse v životě neměla.

Kam se hrabou všechny laskominy a jejich příchutě! Tohle je čistý surový cukr v podání samotné přírody. V praxi jen člověk kouše jemnější dřevěný klacek, z něhož teče cukrová voda přeslazená tak, že se z ní úplně točí hlava.

Nakonec se nám odtud opravdu moc nechce. Nic tu člověk nemá, a tak mu nemá co chybět. Všude okolo jen ticho, čistý vzduch a nedotčená příroda, která už na většině míst planety přestala takřka existovat.

Anglický klid

Jednoho dne jsem se ocitla na londýnském letišti, kde přeseďám na jiné – menší – letadlo, s nímž letím na jeden malinkatý ostrůvek ke známým na několikadenní návštěvu. Jsem nucena hledat, odkud mě zrovna odbaví, jelikož na světelných cedulích se moje destinace jaksi nevyskytuje. Na informacích i při vystavování letenky mě shodně posílají do řady s číslem 49, kde svítí název Jersey. Já ale neletím do Jersey! Nu což, řekli mi to dva pověřeni lidé nezávisle na sobě, budu tedy doufat, že je tomu opravdu tak.

Mezitím se za mnou objevuje skupinka, která se už dobrých pár minut pře, proč je poslali zrovna sem, když na ceduli je nejen jiný název města, ale dokonce i jiné číslo letu. A tak se jen otáčím a ujišťuju je, že taky letím tam, kam oni, tak ať nemají strach, že opravdu stojí ve správné řadě. Chvilku je naprosté ticho, následně ale opětovně začne vzájemné nekonečné dohadování. Po zhruba deseti minutách to už jeden z nich nevydrží a prohlašuje, že se jde zeptat na přepážku prodeje letenek. No, skvělejší nápad! A je aspoň na chvíli klid.

Naše řada se však nepohne ani po dvaceti minutách, ba ani po čtyřiceti, a to fakticky ani o píd'. Před

odletem z Prahy mi tři hodiny na přestup připadaly směšné, teď už však ani moc ne. Z hladu a nudy sporádám všechno, co ve svém příručním zavazadle najdu, včetně asi jednoho kila mandarinek, které mi tam pravděpodobně tajně narvala babi. Předávkovaná vitamínem C a neutuchající potřebou okamžitě něco dělat už začínám být trošku nervózní. Dostávám se však – i když zřejmě trochu omylem – konečně na řadu, a tak následně můžu okamžitě zmizet z dosahu hloučku „ředitelů zeměkoule“, který se nalézá za mnou.

Po celní kontrole to zaseknu u svého vchodu, že si něco v klidu přečtu. Naproti mně usedá matka asi s pětiletým synem a snaží se mu předčítat knihu, avšak syn si bez absolutního zájmu o pohádku pro děti hraje videohru. Po chvíli dosedá i zbytek rodiny (otec a druhý – starší – syn). Z hovoru místo našeho naučeného slušného „Prosím?“ či „Cože?“ slyším jen „Eeh?“...

Děti se začnou honit, křičet, povykovat – tak jak to prostě děcka umí až po hranice, které nás přivádějí buď k šílenství, anebo k totálnímu nasazení antikoncepce minimálně na následujících deset let. Absolutně bez povšimnutí neustálého napomínání své matky se jejich křik dál a dál zvyšuje, až se do všeho toho mumraje na celou halu zčista jasná rozlehne zařvání připomínající lva: „Shut up!!!“... Hm, tatkoví už evidentně trošičku ujely nervy.

A hele?! Aby toho nebylo málo, dorazila k nám konečně ještě skupinka neustále řešících vědátorů. Tentokrát nemohou najít číslo vchodu, ke kterému by se měli vydat. Že bych jim znovu naprosto zbytečně poradila?? A prdím na to! Tohle byla už jednou energie

vyhozená do luftu! Oni v řešení však klasicky vytrvávají, tentokrát už to dokonce vypadá, že navždycky. Po určitém časovém úseku, kdy neustále poslouchám ty samé věty jako v blázinci, si v duchu začnu sama pro sebe brblat nadávky jako hodně zestárlý důchodce: „Teda, jestli do pěti minut nepřestanou, přísahám, že jednoho z nich chytím za klopy kabátu a dotáhnu ho k té obrovské informační tabuli!“ ... Tentokrát už je zachránilo jen to, že začali konečně pouštět do letadla. Díky bohu!

Usedám na své místo... a... Ježíši Kriste!!! Ti mě snad pronásledují! Takže je tu mám znovu a opětovně hned vedle sebe. Neustále řešící cokoliv. Uááááááá, za co??? Klid, chce to pověstný anglický klid, potom pro jistotu raději ještě opakovaný meditativní nádech, výdech, nádech... A k tomu to raději zazdít sluchátka-ma s nějakou relaxační hudbou.

Za tři čtvrtě hodiny přistáváme v Jersey. Půlka paluby se bouří, druhá vystupuje. Posléze zjišťuju, že Guernsey (ostrůvek, kam letím já) a Jersey mezi sebou vedou už po staletí žabomyší války, a tak ať pilot letí nejprve tamhle anebo semhle, nezavděčí se vlastně nikdy a nikomu. Za půl hodky jsem už psychicky vyždímaná do sucha, ale konečně tam, kde být mám. Tryskem opouštím letiště, nechávajíc za sebou nekončné řešitele, avšak na mysl mi v tomto okamžiku přichází otázka: „Když se nenaučím pověstnému anglickému klidu v Anglii, kde tedy?“

Cvak!

Je neděle časně zrána, já ještě nestihla rozlepit ani první oko a nějaký lunetik už klepe na naše domovní dveře. Po cestě k nim jen utrousím pár nadávek a taky něco o tom, že teda tohleto nedělní ranní ptáče krom toho, že nikam nedoskáče, ještě dostane nádavkem pěkných pár přes ústa, avšak zpoza dveří na mě zkroušeně a se smutnejma očkama kouká soused. Prej si šel do společné prádelny na našem patře vyprat pár svršků a přitom se mu zabouchly vstupní dveře. Nu, a jelikož jsme jeho přímé sousedky, že teda jestli bychom mu nepomohly něco vymyslet.

V tom mrzutém rozespání se mi chce jen ironicky navrhnout, že ho uchopíme za ruce a nohy a použijeme jako beranidlo, ale naštěstí pro něj si zrovna nemůžu vzpomenout, jak se anglicky takový beranidlo vlastně řekne, takže je toho ušetřen.

Následně už se ve trojici snažíme co nejrychleji produkovat všemožné osvícené nápady. Realitní kancelář s náhradními klíči kvůli nám v neděli asi neotevře, majitel rezidence si taky pochopitelně ještě někde dává dvacet – ostatně jako všichni obyvatelé Floridy, paní správcová si zas kdesi daleko za městem užívá se svými ratolestmi, a tak logicky zbývá už jen zámeč-

nická firma, která by pomohla dané dveře otevřít. Ti pacholci si však už do telefonu říkají o 500 dolarů plus náklady na nový zámek, a tak my – spořiví intelektuálové – na sebe jen jukneme se záporným kroucením hlavy, že tohle teda ale v žádném případě, že radši dáme mozkovny znovu pořádně dohromady a dozajista vymyslíme něco přijatelnějšího – a hlavně zadarmo!

Bydlíme pouze ve druhém patře, proč to tedy nezkusit třeba oknem po římse.

Při bližším ohledání místa činu však zjišťujeme, že tam římsa jaksi není. Tím pádem tedy milého souseda opášíme svázancem stvořeným z všemožných pásků nalezených po celém bytě, takže ho budeme alespoň nějakým způsobem jistit, jelikož on se skutečně rozhoduje pro variantu vstupu do svého apartmá oknem.

Při představě osmdesátikilového chlapa drápajícího se z okna na okno a dvou křehotinek snažících se ho jakž takž udržet, se mi jasně vybavuje jeho komiksový obrázek, jak padá dolů a jak my dvě ho sice pevně držíme, avšak logicky se řítíme střemhlav za ním.

Začínám být tedy opravdu zvědavá na realitu.

Sousedovi se však ve finále rozklepou nohy už při výlezu na okno, a tak se nechám poté, co Giulia jen negativně zakroučí očima, že se zabít rozhodně nenechá a stoprocentně nikam neleze, pásko-otěžemi zase pro změnu spoutat já. Dostávám se však jen o kus dál než náš milý soused a vůbec nepomáhá klasické „Nekoukej se dolů“ anebo „Je to pouze druhé patro, to se nezabiješ, maximálně si jen polámeš pár kostí v těle“ (teda pokud se člověku podaří padat šikovně). Nato se mi ještě začnou vybavovat různé scény z filmů, kde

si to všichni hrdinové vesele šplhají po parapetech patnáctých a vyšších pater mrakodrapů – mozek však odvětlí, že to tak mají ve scénáři a navíc to celý točí v teple ve studiu. Takže po zdravém úsudku rovněž srabsky kapituluju.

Ok! Musíme vymyslet plán B. No... a ono nic. Takže tam všichni tři zkroušeně sedíme a pomalu se smiřujeme, respektive soused se smiřuje, že bude o pár set dolarů lehčí, když vtom mi najednou opětovně prolítne hlavou jedna z dalších filmových scének (člověk je tvor mediální, že ano). V tichu odkráčím k peněžence, vytahuju kreditku a zamírím si to k sousedovým dveřím. Kartu zasunu přesně do škvíry mezi zeď a dveře přibližně v oblasti zámku, jezdím s ní nahoru, dolů a všemožně ji do škvíry znovu vrážím a zas vyndávám, až se najednou ozve CVAK!...

No, alelujá! „A máte to otevřený, susedeeeeeeee!“ křičím radostí přes celou chodbu a vítězoslavně odcválávám dospat sobotní noc.

Samotným vzrušením se mi však nedaří usnout, navíc soused znovu klepe na dveře s klíčkama v ruce jedné, lahví vodky v druhé a s díky v ústech.

Moje vzrušení z vítězství však střídá vzrušení docela jiné. Všichni máme stejné druhy dveří a zámků, a pokud se mně – neprofesionálovi – podařilo dveře tak obratně otevřít, co teprve partičce zlodějů?! Na takovéto úvahy však pomůže odšpuntovat darovanou láhev a raději se tomu všemu společně zasmát, což taky bez okolků provádíme.

Hned pozítří na stejném patře si na konci chodby všimnu susedky, jak tam tak sedí v rožku na zemi,

smutně hledí před sebe a druhá sousedka jí ze svého bytu zrovna nese šálek horkého čaje. Takže se ptám, co se stalo a jestli můžu jakkoliv pomoci. Ona se na mě jen pousměje a smutným hlasem odpovídá, že děkuje za zájem, ale že nemůžu. Zabouchly se jí totiž dveře. A tak se uvnitř jen zatetelím, mrknu na ni se slovy: „Just a moment!“ a vytahuju svou „zkušenou“ kreditku, abych tentokrát už rychleji a obratněji dosáhla toužebného CVAK! Ty jiskřičky štěstí a díky v jejích očích byly hluboce postřehnutelné, ani nemusela nic říkat, a tak jsem jen tiše a kvapem odplachtila z budovy.

Jen se teď trochu bojím, aby se to nerozkřiklo a já za chvíli neměla před bytem frontu všech momentálních nešťastníků z celé slavné Miami Beach.

Damian

Máme tady v Barceloně mezi ostatními jednoho polského spolubydlícího z Gdaňska, což je takovej milej hodnej nevinnej blondáček, kterému stačí jedna sklenka vína a i z nepodařené umírající party dokáže obratem vytvořit nacpanej rockovej klub plnej zvířat. Takže jsme si všichni přirozeně mysleli, že už teda nějaké hlubší zkušenosti s klubovou scénou mít bude – taky totiž kouří jednu od druhé a do toho do sebe klopí zhruba pět až šest káv denně, a to je, podotýkám, jejich minimální počet!

O víkendu se to u nás v apartmánu pěkně sešlo. Herci, surfaři, modelové, agenti a ostatní dobytek, který do toho stáda showbusinessu patří, no a tančilo se, tlachalo, pilo a smálo, kdo chtěl, dal třeba jointa, ale to je taky asi tak všechno. Uprostřed víru zábavy v čase zhruba okolo půlnoci si najednou všimnu Damiana, jak se drží křečovitě stolu a do toho se usmívá na prázdnou bílou zeď před sebou už pěkných pár minut v kuse. A aby tomu nasadil korunu, tak z něj najednou směrem ke společnému známému vypadne: „Prosím tě, byl bys tak hodnej a umotal mi ještě jednu cigaretu? Už tam ale nedávej ‚tu věc‘!“ Načež nám došlo, že chudák omylem úplně sám vykouril jednoho jointa

volně položeného na stole a určeného dohromady pro celou společnost. Když jsme si uvědomili, co provedl, smáli jsme se, až jsme slzeli, což on ještě umocňoval tím, že se potácel zleva doprava, občas narazil do futer dveří, které mu pochopitelně byly malé, padal do sedačky a nejlíp samozřejmě rovnou do klína pozvaných hostů.

Nutno podotknout, že se držel vskutku statečně, avšak když už jeho klopýtání přesáhlo jisté hranice, tak jsem jako správná záchranářka usoudila, že „pořádný“ kafe by mu dozajista bodlo a hned jsem mu tím pádem jedno obrovitánský uvařila. On měl pochopitelně radost ze svého milovaného nápoje a pěkně ho do sebe se spokojeným výrazem hrknul, takže jsem mu s oddechnutím pomalu přestala věnovat pozornost. Za dalších pár minut se ovšem z kuchyně začaly přerývatvé ozývat jakési nepravidelné rány a vůbec vcelku rachot. Samosebou jsem se tam šla pro kontrolu juknout a spatřila jsem našeho Damiana se smetákem v ruce zametat podlahu, vzápětí – jako by kdosi přepnul program na elektrospotřebiči – se náhle napřímil, popadl utěrku a začal utírat nádobí, za zhruba stejný časový úsek počal se smýčením poliček, pár sekund nato otevřel a zase zavřel ledničku, začal vysávat a poté rovnat cokoliv kamkoliv.

A tak se s kroucením hlavy vracím do obýváku a ptám se ostatních, jestli mu do kávy, chudákovi, náhodou něco nestrčili, jelikož náš milej spolubydlící už pěkných pár minut uklízí poctivě celou kuchyň a to pokud možno všechny rohy zároveň ve stejný okamžik. Načež všichni odvětili, že nejsou krysy, takže jasně, že nestr-

čili. Avšak mně to stejně nedalo, tak se za ním vracím do kuchyně a ptám se: „Kámo, mělš určitě jenom ten hrnec kávy, co jsem ti uvařila?“ Prej, že jo. „Ale vždyť ty přece piješ několik kafi denně!“

A on na to: „To je sice pravda, ale ty moje jsou bez kofeinu!“

Tak ať mi ještě někdo někdy zkouší tvrdit, že kofein není návykovej. A tak jsme našeho milého spolubydličího těmito dvěma způsoby za jeden večer nedopatřením dvakrát lehce popravili. Tvrdil, že prý na tuhle noc bude vzpomínat ještě dlouho.

Ale v apartmánu se po party namísto nepořádku alespoň kuchyň leskla průzračnou čistotou.

Do sedmnáctého prosince

Žiju už pěknou řádku let sama a má to, pravda, spoustu výhod (člověk si vždycky dělá, co chce, žádné neustálé kompromisy, žádné hádky a vyčítavé pohledy, prostě svoboda). Taky to samosebou přináší i nevýhody a to třeba tu, že jsem ke dnešnímu dni – vzhledem k tomu, že mě bezvýznamné úlety na jednu noc přestaly naplňovat už před pradávnými časy – pěkných pár měsíců bez sexu.

No, a když se o tom u sklenky vína zmiňuju jedné ze svých kamarádek, ona na mě jen zamžourá a utěšujícím tónem v hlase prohlásí, že si z toho nemám absolutně nic dělat, to že ona taky. Když celou situaci navíc ještě společně do podrobnějších detailů rozebereme, zjistíme, že plus minus asi čtyři dny jsme na tom časově úplně stejně. „To je ale náhodička, milá paní, řekla bych přímo znamení!“ víc než bezmyšlenkovitě vyhrknu.

Avšak po druhé sklence vína nás už vzhledem k tak obrovskému „znamení“ napadá v tomto okamžiku naprosto geniální nápad. Přece jen každá mince má dvě strany a záleží na tom, na kterou z nich v dané situaci